

Daniels Bog - Nummer enogtredive

Amerikas advarsel: Betydningen af Daniels tydning for vor tid

Jeff Pippenger

2023-12-26

Skriften på væggen og Daniels tydning til Belsazzar repræsenterer den endelige domsudtalelse imod både det frafaldne republikanske horn og det frafaldne protestantiske horn i De Forenede Stater. Begyndelseshistorien for både De Forenede Staters grundlæggende fædre og adventismens pionerer er klart optegnet, men de lærdomme og advarsler, som deri er indeholdt, er blevet tilsidesat gennem „fire generationer“. Belsazzar repræsenterer denne sandhed fuldkomment.

Det er ikke nødvendigt at fastsætte en præcis tidsperiode for at afgøre, hvad en slægt omfatter, for Guds Ord slår aldrig fejl, og det siger udtrykkeligt, at det er i fjerde slægtled, at Gud gør regnskabet op med nationer, som har gjort oprør mod Hans åbenbarede vilje.

Og Gud talte alle disse ord og sagde: Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Ægyptens land, ud af trællehuset. Du må ikke have andre guder for mit ansigt. Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller nogen afbildning af noget, som er oppe i himlen, eller som er nede på jorden, eller som er i vandet under jorden. Du må ikke tilbede dem eller tjene dem; thi jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som hjemsøger fædrenes misgerning på børnene indtil tredje og fjerde slægtled af dem, der hader mig, og som viser miskundhed mod tusinder af dem, der elsker mig og holder mine bud. 2 Mosebog 20:1.

I den sidste generation, og derfor den profetiske „fjerde generation“ i det gamle Israel, identificerede både Johannes Døberen og Kristus denne generation som en slangeengel.

Øgleyngel, hvordan kan I, som er onde, tale godt? For af hjertets overflod taler munden. Et godt menneske frembærer gode ting af hjertets gode skat, og et ondt menneske frembærer onde ting af den onde skat. Men jeg siger jer, at for hvert tomt ord, som mennesker taler, skal de gøre regnskab på dommens dag. For efter dine ord skal du retfærdiggøres, og efter dine ord skal du fordømmes. Mattæus 12:34–37.

I jordens sidste generation taler dyret fra jorden som en drage (en hugorm). Fra 1863 og frem til søndagsloven har det republikanske horn vendt sig bort fra De Forenede Staters forfatning. De velsignelser, som Gud skænkede nationen, vendte borgernes og ledernes hjerter bort fra deres ansvar for at beskytte de principper, som frembragte den rigdom og velstand, de var kommet til at nyde, og de glemte den bevæggrund, som ledede grundlæggende fædrene til at udforme det hellige dokument, der frembragte den rigdom og velstand, som de sidenhen lod forføre dem. De glemte ikke blot det hellige dokumentets formål, men de glemte også deres ansvar for at bevare de principper, som er indeholdt i dokumentet.

Fra 1863 og frem til søndagsloven har det sande protestantiske horn (adventismen) vendt sig bort fra sine grundlæggende sandheder, som Gud havde grundfæstet gennem William Millers tjeneste. De velsignelser, som Gud skænkede adventismen, vendte borgernes og ledernes hjerter bort fra

deres ansvar for at beskytte de principper, som frembragte den åndelige rigdom, de var kommet til at nyde, og de glemte pionerernes hensigt med at frembringe det budskab, der er fremstillet på de to hellige tavler, og som var bestemt til at grundfæste den profetiske rigdom, de skulle vogte og forkynde.

Da Herren indgik pagt med det gamle Israel ved Sinaj Bjerg, gav Han to hellige tavler, som indeholdt Hans ti love, og som skulle være symbolet på Hans pagtsforhold til Sit folk. Da Han indstiftede de årlige højtider, påbød Han, at der ved pinse skulle frembæres et offer af to brød, som skulle løftes op. Svingofferet af de to brød var det eneste offer i helligdomstjenesten, som skulle indeholde surdej (et symbol på menneskelig synd, ondskab, ugudelighed og hykleri) i sin tilberedning.

Jeres ros er ikke god. Ved I ikke, at en lille surdej gennemsyrer hele dejen? Rens derfor den gamle surdej ud, for at I må være en ny dej, ligesom I er usyrede. For også Kristus, vort påskelam, er ofret for os. Lad os derfor holde højtid, ikke med gammel surdej, heller ikke med ondskabens og slethedens surdej, men med oprigtighedens og sandhedens usyrede brød. 1 Korintherbrev 5:6–8.

I mellemtiden, da en utallig menneskemængde var samlet, så de trådte på hinanden, begyndte han først og fremmest at sige til sine disciple: Vogt jer for farisæernes surdej, som er hykleri. Lukas 12,1.

De to vifteloffer løftede brød, som blev løftet op som et svingoffer, var symbolet på fanen for de hundrede og fireogfyrre tusinde, som, skønt syndere, ved Guds kraft havde udrenset deres surdej af ondskab, ugudelighed og hykleri. Surdejen, som var i brødene, repræsenterede mennesker (syndere), der havde overvundet synden gennem den renselsesproces, som fremstilles ved at blive “bagt” ved pagtens sendebuds ovnild i Malakias kapitel tre. Brødene repræsenterede også “himlens brød”, for når de blev frembåret, skulle de løftes op mod himlen som et svingoffer.

Ved pinse, da opfyldelsen af forbilledet på de to brød, som gennem årene var blevet frembåret ved pinsefesten, indtraf, begyndte Kristi disciple arbejdet med at kalde en anden gruppe (det andet brød) ud fra hedningeverdenen. Der ville da være to brød, som begge var rensed for synd (surdej).

De to tavler med De Ti Bud blev symbolet på den gammelisraelske pagtsrelation, og de to svingbrød repræsenterer pagtsforholdet til den tidlige kristne menighed. Ved begyndelsen af jorddyrets historie blev Habakkuks to hellige tavler givet som symbolet på den pagtsrelation, der tilhører det moderne Israel, det sande protestantiske horn, ligesom den hellige forfatning blev givet til det republikanske horn. Herren kalder nu de et hundrede og fireogfyrre tusinde til at rejse sig som en mægtig hær, og når de gør det, vil de blive opløftet som et svingoffer (banner), idet de kastes ind i ovnen, ophedet syv gange hedere.

Dette banner repræsenterer De Ti Buds lov; det repræsenterer også dem, som vandrer i ildovnen med Himlens levende Brød ved deres side, og ligeledes dem, som fastholder de grundlæggende læresætninger, der er symboliseret på Habakkuks to hellige tavler. Alle disse emblemer er repræsenteret i de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve.

Belsazzars dom repræsenterer vidnesbyrdet imod begge horn på jorddyret. På den tid, da denne dom fandt sted, var der én kvinde (en kirke), som forstod, at den eneste mand i riget, der kunne genkende og tyde skriften på væggen, var Daniel.

Og jeg har hørt om dig, at du kan tyde drømme og løse vanskeligheder; dersom du nu kan læse skriften og kundgøre mig dens tydning, skal du klædes i purpur og bære en guldkæde om din hals, og du skal være den tredjemægtigste i riget. Da svarede Daniel og sagde for kongen: Behold dine gaver selv, og giv dine belønninger til en anden; dog vil jeg læse skriften for kongen og kundgøre ham dens tydning.

O konge, den højeste Gud gav Nebukadnezar, din fader, kongedømme og storhed og ære og herlighed. Og på grund af den storhed, som han gav ham, bævede og frygtede alle folk, stammer og tungemål for ham; hvem han ville, dræbte han; og hvem han ville, lod han leve; og hvem han ville, ophøjede han; og hvem han ville, fornede han. Men da hans hjerte ophøjede sig, og hans sind forhærdedes i hovmod, blev han styrtet ned fra sin kongelige trone, og man tog hans herlighed fra ham. Og han blev drevet bort fra menneskenes børn; og hans hjerte blev gjort lig dyrenes, og hans bolig var hos de vilde æsler; man gav ham græs at æde som okser, og hans legeme blev vædet af himmelens dug, indtil han erkendte, at den højeste Gud råder over menneskenes kongedømme, og at han indsætter over det, hvem han vil.

Og du, hans søn, o Belsazzar, har ikke ydmyget dit hjerte, skønt du vidste alt dette; men du har ophøjet dig mod himlens Herre; og de har båret karene fra hans hus frem for dig, og du og dine stormænd, dine hustruer og dine medhustruer har drukket vin af dem; og du har prist guder af sølv og guld, af kobber, jern, træ og sten, som hverken ser eller hører eller ved noget; men den Gud, i hvis hånd dit åndedræt er, og hvis er alle dine veje, har du ikke æret. Derfor blev hånden sendt fra ham, og denne skrift blev skrevet. Og dette er den skrift, som blev skrevet: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Dette er tydningen af ordene: MENE: Gud har talt dit kongerige og gjort ende på det. TEKEL: Du er vejjet på vægtskålen og fundet for let. PERES: Dit kongerige er delt og givet til mederne og perserne.

Da befalede Belsazzar, og de klædte Daniel i skarlaget og lagde en guldkæde om hans hals og lod udråbe om ham, at han skulle være den tredje hersker i riget. Samme nat blev Belsazzar, kaldæernes konge, dræbt. Og mederen Darius overtog riget, da han var omkring toogtresindstyve år gammel. Daniel 5:16–31.

Ved søndagsloven i De Forenede Stater vil misgerningens bæger og prøvetidens bæger være fuldt, for nationen og for det frafaldne republikanske horn og det frafaldne protestantiske horn, for Gud vil have “talt” (det sjette) “rige og gjort ende på det.” Begge horn og nationen vil være blevet “vejjet på vægtskålene” (i den dom, der foregår i helligdommen) “og fundet for lette”. De Forenede Stater vil da blive “delt”, idet borgerkrig og despoti følger, og derefter blive givet til Bibelprofetiens syvende og ottende riger.

Om amoritterne sagde Herren: »I det fjerde slægtled skal de vende tilbage hertil; thi amoritternes misgerning er endnu ikke fuld.« Skønt denne nation var iøjnefaldende på grund af sin afgudsdyrkelse og fordærvelse, havde den endnu ikke fyldt sin misgernings bæger, og Gud ville ikke give befaling til dens fuldstændige ødelæggelse. Folket skulle se den guddommelige

magt åbenbaret på en tydelig måde, for at de kunne være uden undskyldning. Den medlidende Skaber var villig til at bære over med deres misgerning indtil det fjerde slægtled. Hvis der da ikke sås nogen forandring til det bedre, skulle Hans domme komme over dem.

„Med ufejlbarlig nøjagtighed fører den Uendelige stadig regnskab med alle nationer. Mens Hans barmhjertighed tilbydes med kald til omvendelse, vil dette regnskab forblive åbent; men når tallene når et vist omfang, som Gud har fastsat, begynder udøvelsen af Hans vrede. Regnskabet afsluttes. Den guddommelige tålmodighed ophører. Der er ikke mere nogen forbøn om barmhjertighed til deres fordel.

„Profeten, idet han skuede ned gennem tiderne, havde denne tid fremstillet for sit syn. Nationerne i denne tidsalder har været modtagere af hidtil usete nådegaver. Himlens ypperste velsignelser er blevet givet dem, men øget hovmod, begærlighed, afgudsdyrkelse, foragt for Gud og nedrig utaknemmelighed står skrevet imod dem. De er hastigt ved at afslutte deres regnskab med Gud.

“Men det, som får mig til at skælve, er den kendsgerning, at de, som har haft det største lys og de største privilegier, er blevet besmittet af den fremherskende uretfærdighed. Påvirket af de ugudelige omkring dem er mange, selv blandt dem, der bekender sandheden, blevet kolde og tynget ned af den stærke strøm af ondskab. Den almindelige foragt, som kastes over sand guds frygt og hellighed, fører dem, der ikke holder sig nøje knyttet til Gud, til at miste deres ærbødighed for Hans lov. Hvis de fulgte lyset og adlød sandheden af hjertet, ville denne hellige lov synes dem endnu mere dyrebar, når den således foragtes og tilsidesættes. Efterhånden som respekten for Guds lov bliver mere åbenlyst tilsidesat, bliver skillelinjen mellem dens iagttagere og verden mere tydelig. Kærligheden til de guddommelige forskrifter tiltager hos den ene klasse i samme grad, som foragten for dem tiltager hos den anden klasse.

“Krisen nærmer sig hastigt. De hurtigt voksende tal viser, at tiden for Guds hjem søgelse snart er inde. Skønt Han nødig straffer, vil Han dog straffe, og det hurtigt. De, som vandrer i lyset, vil se tegn på den fare, der nærmer sig; men de skal ikke sidde i stille, ubekymret forventning om undergangen og trøste sig med den tro, at Gud vil beskytte sit folk på hjem søgelsens dag. Langt derfra. De bør indse, at det er deres pligt at arbejde flittigt for at frelse andre, idet de med stærk tro ser op til Gud om hjælp. ‘Et retfærdigt menneskes virksomme og inderlige bøn formår meget.’”

Gud frygtighedens surdej har ikke helt mistet sin kraft. På den tid, da kirkens fare og nedtrykthed er størst, vil den lille skare, som står i lyset, sukke og råbe over de vederstyggeligheder, der begås i landet. Men især vil deres bønner stige op til fordel for kirken, fordi dens medlemmer handler efter verdens skik.

De inderlige bønner fra disse trofaste få vil ikke være forgæves. Når Herren træder frem som en hævner, vil Han også komme som en beskytter for alle dem, der har bevaret troen i dens renhed og holdt sig selv ubesmittede af verden. Det er på denne tid, at Gud har lovet at skaffe sine egne udvalgte ret, som råber til Ham dag og nat, skønt Han bier længe med dem.

“Befalingen lyder: ‘Gå gennem byen, gennem Jerusalem, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og råber over alle de vederstyggeligheder, der bliver gjort midt i den.’ Disse

sukkende, råbende havde fremholdt livets ord; de havde irttesat, rådgivet og formanet. Nogle, som havde vanæret Gud, omvendte sig og ydmygede deres hjerter for Ham. Men Herrens herlighed var bortvejet fra Israel; skønt mange stadig fortsatte religionens former, manglede Hans kraft og nærvær.” Testimonies, bind 5, 208–210.

De, som fremstilles ved Daniel, idet han stod foran Belsazzar, og som kender „Future for America“, vil da modtage Daniels „skarlagenrøde kappe“, en „guldkæde om halsen“ og blive udråbt til at være „den tredje hersker i riget“. Skarlagen er tegnet på og farven for de førstefødte, som modtager en dobbelt del af Faderens arv, som er de hundrede og fireogfyrre tusind.

Disse er dem, som ikke blev besmittet med kvinder; thi de er jomfruer. Disse er dem, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse blev købt fri fra menneskene som førstegrøden for Gud og for Lammet. Åbenbaringen 14,4.

Af de to brød, som løftes op som et bannertegn, er det den førstefødte (førstegrøden), som får en skarlagenrød tråd anbragt om sin hånd.

Og det skete, da hun havde veer, at den ene rakte hånden frem; og jordemoderen tog og bandt en skarlagenrød tråd om hans hånd og sagde: Denne kom ud først. Og det skete, idet han trak hånden tilbage, at se, hans broder kom ud; og hun sagde: Hvorledes har du brudt dig vej frem? Dette brud komme over dig; derfor blev hans navn kaldt Perez. Og bagefter kom hans broder ud, han, som havde den skarlagenrøde tråd om sin hånd; og hans navn blev kaldt Zerah. 1 Mosebog 38:28–30.

Den første omtale af „skarlagen“ i Skrifterne er, da „Zarah“, som er den førstefødte, og hvis navn betyder „et gryende lys“, kom ud først blandt tvillingerne, som Juda havde avlet. Moderen, Tamar (som havde spillet skøge), var hustru til Judas afdøde, onde søn. Zarah, det „gryende lys“, kom fra Judas stamme og havde en skarlagen tråd om sin hånd. „Pharez“ betyder at bryde frem, og han repræsenterer dem, der bryder bort fra pavedømmet og kommer ud af Babylon under søndagslovskrisen.

„den skarlagenrøde snor“ var også det tegn, der beskyttede Jerikos skøge, da byen Jeriko blev ødelagt.

Se, når vi kommer ind i landet, da skal du binde denne skarlagenrøde snor i det vindue, hvorfra du lod os fire ned; og du skal samle din fader og din moder og dine brødre og hele din faders husstand hos dig i huset. Og det skal ske, at enhver, som går ud gennem dørene til dit hus og ud på gaden, hans blod skal komme over hans eget hoved, og vi skal være uden skyld; men enhver, som bliver hos dig i huset, hans blod skal komme over vort hoved, dersom nogen hånd lægges på ham. Men dersom du røber denne vor sag, da skal vi være løst fra den ed, som du har fået os til at sværge. Og hun sagde: Efter eders ord, således ske det. Og hun lod dem gå, og de drog bort; og hun bandt den skarlagenrøde snor i vinduet. Josva 2:18–21.

Daniels skarlagenrøde klædning angiver, at han dér repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinde, de første af de to svingebrød, som løftes op. Som brød repræsenterer de Himlens Brød, som fik en skarlagenrød kappe i borggården på sin vej til korsfæstelsen. I Belsazzars festsal, som

var et forbillede på borggården, hvor Jesus fik en skarlagenrød kappe, gives den til dem, som forstår den krise, der ligger umiddelbart foran i "Future for America".

Derefter tog landshøvdingens soldater Jesus med ind i prætoriet og samlede hele soldaterafdelingen om ham. Og de klædte ham af og lagde en skarlagenrød kappe om ham. Matthæus 27:27, 28.

Den kjortel, som gives til dem, der repræsenteres ved Daniel, er Kristi retfærdigheds kjortel, som er hvid.

Lad os glæde os og fryde os og give ham æren; thi Lammets bryllup er kommet, og hans hustru har gjort sig rede. Og det blev givet hende at klæde sig i fint linned, rent og hvidt; thi det fine linned er de helliges retfærdighed. Åbenbaringen 19:7, 8.

Den kjortel, som gives til dem, der fremstilles som Daniel, er både skarlagenrød og hvid, for deres kjortler er blevet tvættet med blegemiddel, af den tvætter, der omtales i Malakias' tredje kapitel, når han renser Levis sønner.

Men hvem kan udholde hans komme dag? Og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? For han er som en guldsmeds ild og som blegersæbe. Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan frembære et offer for Herren i retfærdighed. Malakias 3,2-3.

Kappen er hvid, men kun fordi den blev tvættet i Lammets skarlagenrøde blod.

Og fra Jesus Kristus, som er det trofaste vidne og den førstefødte af de døde og fyrsten over jordens konger. Ham, som elskede os og rensede os fra vore synder i sit eget blod, og som har gjort os til konger og præster for Gud og sin Fader, ham være æren og herredømmet i evighedernes evigheder. Amen. Åbenbaringen 1:5, 6.

Den første omtale af en guldkæde er, da Josef udnævnes til lederskabet over Egypten.

Og Farao sagde til Josef: Se, jeg har sat dig over hele Egyptens land. Og Farao tog sin ring af hånden og satte den på Josefs hånd og klædte ham i klæder af fint linned og lagde en guldkæde om hans hals; og han lod ham køre i den næstfornemste vogn, som han havde, og man råbte foran ham: Bøj knæet! Og han satte ham til hersker over hele Egyptens land. Og Farao tog sin ring af hånden og satte den på Josefs hånd og klædte ham i klæder af fint linned og lagde en guldkæde om hans hals. 1 Mosebog 41:41-43.

Grunden til, at Josef blev indsat af Farao som hersker over Egypten, var, at Josef kunne tyde Faraos drøm om „syv tider“ i forbindelse med østenvindens ødelæggende blæst.

Og Farao sagde til Josef: I min drøm, se, da stod jeg ved flodens bred. Og se, op af floden kom syv køer, fede af kød og smukke at se, og de græssede i enggræsset. Og se, syv andre køer kom op efter dem, usle og meget hæslige at se og magre af kød, sådanne som jeg aldrig har set i hele Egyptens land for deres hæslighed. Og de magre og hæslige køer åd de første syv fede køer. Og da de havde ædt dem, kunne man ikke se, at de havde ædt dem; men de var stadig hæslige at se, som i begyndelsen. Så vågnede jeg. Og jeg så i min drøm, og se, syv aks voksede frem på

ét strå, fulde og gode. Og se, syv aks, visne, tynde og svedne af østvinden, skød op efter dem. Og de tynde aks opslugte de syv gode aks. Og jeg fortalte det til drømmetyderne; men der var ingen, som kunne tyde det for mig. Og Josef sagde til Faraos: Faraos drøm er én. Gud har vist Faraos, hvad han er ved at gøre. 1 Mosebog 41:17–25.

Josef tydede Faraos drøm efter princippet om „linie på linie“, for han oplyste først Faraos om, at de to drømme var én. Derpå tydede han ordet „syv“, som var forbundet med „kørne“ og „aksene“, som symboler. Ordet „syv“ i afsnittet er det samme ord, der er oversat med „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Josef tydede „syv“ som et symbol på syv år, eller to tusind fem hundrede og tyve dage. Josef og Daniel tydede begge et symbol på de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

I Faraos drøm blev hungersnøden frembragt ved, at aksene var »svedet af østenvinden«. Linje på linje, således som Josef direkte anvender det, identificerer »østenvinden«, at det er islam, der frembringer den periode med hungersnød og økonomisk sammenbrud, som begynder, når Josef og Daniel gives guldkæden, der repræsenterer oprejsningen af banneret for verden (Josefs Egypten) og kaldet af Guds anden hjord ud af (Daniels) Babylon.

De to horn på Amerikas Forenede Stater er repræsenteret ved alle de magter i Bibelens profeti, som fremstilles som to nationer. Dette ville omfatte Frankrig, som profetisk består af Sodoma og Egypten, samt Israel, som bestod af det nordlige og det sydlige rige, og også det medo-persiske rige. De to horn på Medo-Persien i Daniels bog, kapitel otte, identificerer, at et af rigets horn fremkommer sidst.

Så løftede jeg mine øjne og så, og se, der stod foran floden en vædder, som havde to horn; og de to horn var høje, men det ene var højere end det andet, og det højeste kom frem sidst. Daniel 8:3.

Medo-Persiens to horn repræsenterer jorddyrets to horn, og et af jorddyrets horn må derfor være højere og komme op sidst. Ved endetiden i 1798 begyndte jorddyrets herredømme, og protestantismens horn blev ført til Karmels bjerg af profeten Elias, repræsenteret ved William Miller. Der skulle være en strid, som åbenbarede en forskel mellem den sande profet og den falske profet, hvilket skulle fuldbyrdes i prøven på Karmels bjerg, som fandt sted fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844.

Milleritisk adventisme blev ved Forsynet identificeret som den sande profet på samme tid, som De Forenede Staters protestantiske kirkesamfund vendte tilbage til det pavelige Rom og blev dets døtre. I 1863 vendte den sande protestantiske hornmagt, den milleritisk-adventistiske bevægelse, tilbage til det samme fællesskab som den frafaldne protestantisme ved at vende tilbage til den samme fordærvede metode til bibelstudium som den frafaldne protestantisme, idet de påbegyndte deres fremadskridende værk med at forkaste Elias' budskab. I den samme tidsperiode begyndte den amerikanske borgerkrig. (Bemærk, at når Helligånden forkastes, tager den anden ånd over, og krig er altid resultatet.) Nasjonen var da bogstaveligt, politisk og profetisk delt. Republikanismens horn ville fra dette tidspunkt og fremefter befinde sig i en tiltagende kamp mellem to primære politiske partier.

Fra 1863, et symbol på splittelse, for året var selve midtpunktet i borgerkrigen mellem Nord og Syd, blev der frembragt to politiske fraktioner af det republikanske horn og to fraktioner af det protestantiske horn, som bestod af de demokratiske og republikanske partier samt søndagsholdende og sabbatsholdende frafaldne protestanter. Den dobbelte deling af hvert horn blev i Kristi dage forbilledliggjort ved saddukæerne og farisæerne. Den ene klasse forkastede åbenlyst de grundlæggende principper, og den anden bekendte sig til at opretholde de grundlæggende principper, men erstattede dem til sidst med menneskelige traditioner og skikke.

Den 11. september 2001 blev prøvetiden for dyrets billede profetisk indledt, og den når sit klimaks ved søndagsloven, eller ved Belsazzars drukgilde. Søndagsloven er det mærke, der identificerer, at sammensmeltningen af kirke og stat er fuldt udviklet. På dette tidspunkt bliver de to horn af frafalden republikanisme og frafalden protestantisme til ét frafaldent horn, og det er da, Daniel gøres til det tredje horn, eller tredje hersker, eller det sande protestantiske horn, som kommer op sidst og er højere, for det er da, han ophøjes som et banner.

Josef og Daniel er den samme profetiens linje; for linje på linje identificerer alle profeterne de sidste dage. De erkendte begge de „syv tider“, da de så dem. Islams „østvind“ kommer ind under muren, idet de giver Belsazzar og Farao deres tolkning af, hvad „Future for America“ er. De er iført Kristi retfærdigheds „skarlagenrøde kappe“, som er den „hvide klædning“, der gøres sådan ved Kristi blod. De ophøjes som et banner og fremstilles som en krone eller en guldkæde, idet de bliver den tredje hersker, som stiger højere op og kommer frem til sidst.

Vi vil fortsætte med Daniels sjette kapitel i den næste artikel.

»I den sidste nat med vanvittig dårskab havde Belsazzar og hans stormænd fyldt målet for deres skyld og det kaldæiske riges skyld. Guds tilbageholdende hånd kunne ikke længere afværge det forestående onde. Gennem mangfoldige forsynets tilskikkelser havde Gud søgt at lære dem ærbødighed for sin lov. 'Vi ville have lægt Babylon,' erklærede han om dem, hvis dom nu nåede helt til himmelen, 'men det er ikke lægt.' Jeremias 51,9. På grund af menneskehjertets besynderlige forstokkethed havde Gud til sidst fundet det nødvendigt at afsige den uigenkaldelige dom. Belsazzar skulle falde, og hans rige skulle gå over i andre hænder.« Profeter og Konger, 530.